

PIENIĘDZNIK (1) *sb m*

D sg pieniądznikowi.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Człowiek zajmujący się transakcjami pieniężnymi: Dwa dłużnicy byli winni długi niuktoromu pieniądznikowi [!] [foeneratori Vulg Luc 7/41] RejPos 308 [idem] [GrzegŻarnPos 1582 642 (Linde błędnie: 640)].

Synonimy cf PIENIĄDZOMIENIEC.

JBi